

சிலம்பில் இடம்பெறாத தகுதிச் சொல்லும் சொல் வலிமையும்

பா. சிவசங்கரி அ. *

அ தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்-608002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Strength of the word of the qualification that does not feature in Silambu

B. Sivasankari a, *

^a Department of Tamil Studies and Research, Annamalai University, Annamalai Nagar-608002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
amaravathy1183@gmail.com

Received: 04-02-2022
Revised: 09-05-2022
Accepted: 16-05-2022
Published: 14-06-2022

ABSTRACT

We still read poets who greeted kings during the Sangam period. In this way, we learn that the single word "live" is an everlasting hope in our lives. In the same way, even today, during the wedding ceremony, the faint sound is played during the wedding ceremony so that the words do not join the bride and groom. It is possible to see the use of words without the knowledge of many of the words that create such an effect today. Scholars say that if the mind is high, it will be high in language. We would have heard our ancestors say, Karunaku, do not open your mouth. It is an undeniable fact that all this is not just an empty belief but a statement of the strength of the words. However, this article has been written with the intention of exploring how the word is enduring in the idiom of the first Tamil epic, citizens' epic and feminist epic.

Keywords: Silappatikaram, Tolkappiyam, Thirukkural, Tamil epics

முன்னுரை

மனித உணர்வின் வெளிப்பாட்டிற்கு மொழி என்பது இன்றியமையாததாக அமைகின்றது. அத்தகைய மொழியின் முக்கியக்கூறு சொல். இச்சொல் பதம், கிளவி எனப்படும் வேறு பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சொல் இன்றி மொழி இல்லை என்றாகுகையில், ஒரு சொல்லானது நாம் கூற வந்த கருத்தினையோ, அல்லது செய்தியையோ மற்றவருக்குத் தெரிவிக்கப் பயன்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல், அதுவே நமது நல்வினைக்கும், தீவினைக்கும் ஆதாரமாகவும் அமைகின்றது. வெல்லும் சொல்லும், கொல்லும் சொல்லும் கூடியே நம்மிடம் மொழிப் பயன்பாடு இருந்து வருகிறது. அத்தகைய வலிமை நிறை சொல்லானது சிலப்பதிகாரத்தில் எங்ஙனம் வினையின் வசமாகிறது என்பதனை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

சொல் வலிமை

சொல்லுக்கு வலிமை உண்டு என்பதற்கு பெரும் காப்பியமான மகாபாரதம் அன்றைய சூழலுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் காணக்கிடைக்கின்றது. இந்திரப்பிரஸ்தம் ராஜதய வேள்வி அரண்மனையைப் பார்க்கச் சென்ற துரியோதனன், நிலம் என்று தவறி நீரில் விழுந்ததைக் கண்ட திரௌபதி (பாஞ்சாலி) குருடனின் (திருதராஷ்டிரன்) மகன் குருடனே என்று எள்ளி நகையாடியது, அவனுள் தீராத கோபத்தையும் வெறுப்பையும் உருவாக்கியதன் விளைவே பாரதப்போராக மாறியது (Kisari Mohan Ganguly 1883).

புராணம் மட்டுமல்ல நடைமுறையிலும் இதனை நாம் காணலாம். பலநேரங்களில் சமுதாயத்தில் நடைபெறும் பல வன்முறைகளுக்கு அடித்தளமாக அமைவதும் ஒருவன் தகாத வார்த்தைகளால் பேசி விட்டான் என்பதாகவே உள்ளது எனில் வார்த்தைகளுக்கு எத்தனை வலிமை என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்த்தே தீர வேண்டும்.

இதனையே தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர், சொல்வன்மை என்னும் அதிகாரத்தில்

"ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால்

காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு"

என்று மேன்மையும் கெடுதியும் பேச்சினாலே உண்டாவதால், ஒருவன் தன் சொல்லினைக் காத்து நிற்க வேண்டும் என்கிறது திருக்குறள் (Acharya, 2020). மேலும்,

"நாநலம் என்னும் நலனுடைமை அந்நலம்

யாநலத்து உள்ளது உம் அன்று"

என்கின்ற குறள் மூலம் அனைத்துச் சிறப்பினும் மிகவும் சிறப்பு தரக்கூடியது பேச்சாற்றல் என்றும் கூறுகின்றார் வள்ளுவர் (Acharya, 2020).

தொல்காப்பியம் பகரும் தகுதி வழக்கு

"பல்புகழ் நிறைந்த படிமை யோன்" என்னும் சிறப்புப் பெற்ற தொல்காப்பியர். எழுத்ததிகாரத்தினைத் தொடர்ந்து ஒன்பது இயல்களாகப் பிரித்து சொல்லுக்கு அதிகாரம் செய்து சொல்லுக்கு இலக்கணம் முழுமையாக செய்துள்ளார். அதில் சொல் இங்ஙனம் ஆக்கம் பெற்று வழங்கப்படல் வேண்டும் என்று அறுதி இடுகையில் இயல்பு வழக்கு, தகுதி வழக்கு, இடக்கரடக்கல், மங்கலம், குழுஉக்குறி என்று வகைப்படுத்தி சொல் ஒன்றினைச் சபைதனிலோ, பெரியோரிடமோ, அல்லது பொதுவாகவோ சொல்ல முற்படுகையில், இடத்திற்கேற்றவாறு இயல்பு வார்த்தையினின்று தனித்துப் பிரிதொரு சிறந்த சொல்லைப் பயன்படுத்துவது என்பது சிறப்பு என்று கூறுகின்றார் (Senavarayar, 2001).

"தகுதியும் வழக்கும் தவிர ஒழுகும்

பகுதிகளில் வரைநிலை இலவே"

என்று தொல்காப்பியர் கிளவியாக்கத்திலும், மேலும் அவர் எச்சவியலில்

"அவை அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்"

என்றும் கூறும் நூற்பாக்களின் வழியே இதனை நாமும் தெளியலாம். அத்தகைய அருஞ்சொற்களைச் சபையில் பேசும் விதத்தை விளக்கும் பொருட்டு செத்தாரைத் - துஞ்சினார் என்றும், சுடுகாட்டை - நன்காடு என்றும் சொற்களை மங்கலம் கருதிக் கூறல் வேண்டும் என்கிறார். இக் கருத்தின் மூலம் மங்கலம் என்பது நம் மனதின் மாற்றங்களுக்கும் தன்னம்பிக்கைக்கும் அடிப்படையாக அமையும் என்கிற நோக்கம் அன்று முதல் இருந்துள்ளது என்கின்ற அடிக்கருத்தினை நாம் உற்று நோக்கல் வேண்டும். இதனையே நன்னூலில்

"இலக்கண முடையது இலக்கணப்போலி

மருஉவென் றாகு மூவகை யியல்பும்

இடக்கர டக்கன் மங்கலங் குழுஉக்குறி

எனுமுத் தகுதியோ டாறாம் வழக்கியல்"

என்று சொல்லின் வழக்கியல் முறைமைகள் குறித்த நூற்பாவின் வழி அறிய இயலுகின்றது. (Saminathar, 1918) சொல் பயன்பாட்டை ஒளவையார் ஆத்திச்சூடியில்,

"சுளிக்கச் சொல்லேல்"

"பழிப்பன பகரேல்"

"வஞ்சகம் பேசேல்"

"வெட்டெனப் பேசேல்"

"ஞயம்பட உரை"

என்று சொல்லை, இனிமையாகப் பேச வேண்டும். குறையாகப் பேசக்கூடாது. வெட்டிப் பேசக்கூடாது. குறையாகவே சொல்ல நேர்ந்தாலும் அதனைக் கூட முகம் சுளிக்கும்படிச் சொல்லக்கூடாது. என்றெல்லாம் எடுத்துரைக்கின்றார். (Ganesan & Sedhuramalingam, 2022)

சொல்லாடலின் சிறப்பு

சொல் நயம் (சொல் அழகு) என்பது செய்யுள், பா, கவிதை, அணி, தொடை, சந்தம், தலைப்பு ஆகியவற்றில் ஒருங்கமைத்து இடம்பெறும் காலை அது வாசிப்பவரையும், கேட்பவரையும் எளிதில் தன்வசம் ஈர்க்கும் ஆற்றலைப் பெறுகிறது. அத்தகைய சொல் நயத்தினைத் தன் உரைநடையிலும் மிகச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்திய பெருமை நமது சொல்லின் செல்வர் ரா.பி சேதுப்பிள்ளை அவர்களையே சாரும் (Anpalagan, 1953).

சில காலத்திற்கு முன்னே பாண்டி நாட்டில் பருவமழை பெய்யாது ஒழிந்தது. பஞ்சம் வந்தது. நோயும் வந்தது. இதனால் உணவுப் பொருட்களின் விலை உயர்ந்தது என்று தனது கட்டுரை ஒன்றில் சீதக்காதியின் தன்மை உணர்த்தி, பாண்டி நாட்டின் கொடுமை நிலை பேசும் காலை, முதலில் அரண்மனைக்குத் "திருநகர்" என்று எழுதிய பின்னர் வறுமையை எழுதுகின்றார். முடிவு எவ்வாறு இருப்பினும் துவக்கம் சரியாக இருக்க வேண்டும் என்கின்ற மன உணர்வின் அடிப்படையினை இவரது உரையாடலில் காணமுடிகின்றது. வாழ்வும் தாழ்வும், உயர்வு தாழ்வு, மேடு பள்ளம், உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை என்கின்ற நமது சொல் வழக்கின் வழியேயும் இதனைத் தெளியலாம். இத்துணை மேன்மையுடைய சொல்லின் அழகினையும், அத்தியாவசியத்தினையும் 'சொல்லின் செல்வர்' என்று போற்றப்படும் அனுமனின் வழியே தன்னிகரில்லா தமிழ்த்தலைவன் கம்பனின் வரிகளில் காணமுடிகிறது. (Kisari Mohan Ganguly, 1883) வேண்டிய இடம் தனில் வேண்டிய சொற்களை நிரம்பிடும் அனுமனின் சொல்லாடலைக் கண்ட இராமனே அனுமனை, சொல்லாலே தோன்றிற்று அன்றே யார்கொல் இச் சொல்லின் செல்வன்" என்று கேட்குமிடம் அனுமனின் சொற்சிறப்பிற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

சிலம்பில் அமங்கலச் சொல்லும் விளைவும்

முதல் தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் பொருந்தி இளங்கோவடிகளால் இயற்றப்பட்ட காப்பியம். இஃது குடிமக்கள் காப்பியமாக அறியப்படின், இதிலுள்ள சொல் எவ்வாறு மேற்கண்ட வழி விளையோடு கலந்து கண்ணகியின் வாழ்வியலில் அதன் வலிமையைக் காட்டுகிறது என்று பார்ப்போம். திருமணமாகிய கண்ணகியை வாழ்த்தும் காலை,

"காதலர்ப் பிரியாமல் கவவுக்கை நெகிழாமல்

தீதுஅறுக எனஏந்தி சின்மலர் கொடுத்தாவி"

என்று பிணைத்த கை நெகிழாமல் இருப்பாயாக என்கின்ற எதிர்மறை வாழ்த்தோடு கண்ணகி தன் மண வாழ்வினைத் துவங்குவதாகவே அமைகிறது. அடுத்ததாக, கண்ணகி கோவலனைப் பிரிந்து வாழ்வதாகக் கூறும் பொழுது அது, தற்காலிகப் பிரிவாக இல்லாமல் நிரந்தர பிரிவாக இருக்கும் என்பதனை உணர்ந்தவராயின், நாமும் அதனை முன்பே உணர வேண்டி இளங்கோவடிகள் இவ்விடத்தில் இவ்வாறு எழுதுகின்றார் (Srichandran, 2000).

“பவள வாள்நுதல் திலகம் இழப்ப

தவள வாள்நகை கோவலன் இழப்ப”

அவ்வாறே இவ்வரிகளிலும் அமங்கலச் சொல் வழக்கில் பிரிவினைப் பாடுகின்றார். ஆனால் பிரிவுத் துயரில் வாடும் பிற மகளிர் பற்றிக் கூறுகையில் ஊதும் துருத்தி நெருப்பு முனை போல் உயிர்த்து ஒடுங்கின இளவேனில் முற்றம் செல்லாது விலகினார் என்று தாமாக இன்பங்களினின்று விலகி தனித்து இருந்ததாகக் கூறுகின்றார். (Srichandran, 2000).

கண்ணகியின் பிரிவினைத் திலகம் இழப்ப, கோவலன் இழப்ப என்று கூறிய இளங்கோவடிகள் மாதவியின் பிரிவு பாடும் இடத்தில்,

“மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி விரும்பி

வானுற நிவந்த மேல்நிலை மருங்கின்

வேனில் பள்ளி ஏறி மாண்இழை

தென்கடல் முத்தும் தென்மலை சந்தும்

தன் கடன் இறுக்கும் தன்மைய ஆதலின்”

என்கிறார். இப்போது மாதவி மங்கலம் ஆகிய பொருட்களை அணிந்து பிறகு கோவலனை எண்ணித் துயரில் இருந்ததாகக் காட்டுகின்றார் (Srichandran, 2000).

கவுந்தியடிகள் கோவலன் கண்ணகிக்கு ஆறுதல் தெரிவிப்பதாக ஒரு காட்சி. இவ்விடத்தில் தவறு செய்யாத போதும் பிரிந்து வாழ்ந்த தமயந்தி நளன் பற்றிக் கூறி தீவினை காரணமாகத் துயருறுதலின், முற்கூறிய இருவரோடு நீ ஒப்பாய். எனினும், நீ அவரினும் ஒரு நன்மையை உடையவன். அஃது யாதெனின் நீ மனைவியோடு சேர்ந்து வாழ்கிறாய் என்று குறிப்பிடுமிடத்து,

“அன்னையும் அல்லை ஆயிழை தன்னொடு

பிரியா வாழ்க்கை பெற்றனை அன்றே”

என்கிறார். இவ்வாறே பூம்புகார் பற்றிக் கூறுகையில்,

“பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்

விங்குநீர் வேலி உலகிற்கு அவன் குலத்தோடு

ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகலான்”

என்றவர் கோவலனும் கண்ணகியும் அடைக்கலமாய் மதுரையில் நுழைவதினை,

“தீதுதீர் மதுரையும் தென்னவன் கொற்றமும்”

என்றும், ஆயர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பின் அவ்விடத்தில் மாதரி கூறுமிடத்து,

“நோதக வுண்டோ நும்மக னார்க்கினிச்”

என்றும், நல்ல அமுதுண்டு கண்ணகியிடம் ஆசையாய் பேச வேண்டிய கோவலன் தன் தவறை உணர்ந்து மன்னிப்பு கேட்டு இனி சுகமாய் வாழலாம் என்று கூறாமல்,

“நச்சுக்கொன் றேற்கும் நன்னெறி யுண்டோ”

என்றும், “கற்பின் கொழுந்தே! பொற்பின் செல்வி” என்று கண்ணகியைப் பாராட்டி தொழில் துவங்கிட முதலீட்டிற்கு கண்ணகியின் சிலம்பைப் பெற்றுக் கொண்டு விற்கப் புறப்பட்டவன்,

“சீருடைச் சிலம்பின் ஒன்று கொண்டு

யான்போய் மாறி வருவன்

மயங்கா தொழிகென”

என்றும், காப்பிய மாந்தர்களின் வழியே இளங்கோவடிகள் எதிர்மறையில் எதிர்காலம் காட்டியுள்ளார் (Cenavarayar, 2007). முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்பது பழமொழி அதுபோல் சொல்லும் கூட முற்பகல் கூறிய வார்த்தை விதையாகி பிற்பகல் தீமை விளைகிறது என்பதாகவே இக்காப்பியத்தினின்று உணர முடிகின்றது.

“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்

கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று”

என்றார் வள்ளுவர் (Acharya, 2020). அவ்வாறாக இன்பத்தைத் தரும் சொற்கள் தமிழில் அளப்பரியக் கிடக்க இம்மாதிரியான சொற்களை ஏன் இளங்கோவடிகள் பயன்படுத்தினார் என்று சிந்திக்கையில் உளவியல் ரீதியாக இளங்கோ ஏமாற்ற மனநிலையில் இருந்ததையும் கண்ணகியின் கதையை முன்பே அறிந்திருந்தாலும் இவ்வாறான சொற்கள் ஏற்பட்டு இருக்கலாம் என்பதாகவே உணரமுடிகின்றது. இவற்றையெல்லாம் உண்மையென அறுதியிட்டுச் சொல்லும் வண்ணமாக, “எண்ணங்கள் மொழியை மாசுபடுத்தும் என்றால் மொழியாலும் எண்ணங்களை மாசுபடுத்த முடியும்” என்னும் ஆய்வறிஞர் கூற்று முன் நிற்கின்றது.

முடிவுரை

சாபங்கள் பலிக்கும், வரங்கள் வாழவைக்கும் என்று நமது முன்னோர்கள் வார்த்தைகளை மிகவும் போற்றி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அதன் அடிப்படையில் சாபங்களைத் தீர்த்திட பரிகாரங்கள் செய்தல். இவ்வாறு பழமையைப் போற்றி தொடர்ந்து காரணமில்லா பல சடங்கு முறைகள் என்று மூட நம்பிக்கைகளில் வீழ்ந்திருந்த மக்களிடம் புதிய ஒரு அறிவியல் புரட்சியையே செய்தது கி.பி பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள். அவ்வாறு தோன்றிய நியூட்டனின் விதிகள், டார்வின் விளக்கங்கள், பிரான்சிஸ் அவர்களின் தத்துவ சிந்தனைகள், மக்களை இவ்வுலகம் யதார்த்தமானது என்கின்ற நோக்கில் அணுகவும் செய்தன. என்றாலும் கூட அன்று முதல் இன்று வரை சொல்லுக்கு வலிமை உண்டு என்கின்ற அடிப்படை உண்மை மட்டும் மாறாததாகவே உள்ளது. மந்திரங்கள் என்பவை இதன் அடிப்படையில் உருவானவையே எனலாம். அத்தகைய சொல் வலிமையைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சில வரிகளின் மூலம் இவ்வாய்வு உணர்த்தியது. இவ் உண்மையை உணர்ந்து நாமும் சொற்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி மற்றவருக்கு நம்மைச் சரியாக அறிமுகப்படுத்துவோம்.

References

- Acharya, P., (2020) Thirukkural, Narmadha publications, Chennai, India.
- Anpalagan, K., (1953) Tamil Matsi, Spreading the waves of the Tamil Sea, Pari Station, Chennai, India.
- Cenavarayar, (2007) Tolkappiyam, Sollathikaram, World Tamil Research Institute, Chennai, India
- Ganesan, S.V., Sedhuramalingam, V., (2022) Neethi Noolgal Urai, Bharathi pathippagam, Chennai, India.
- Kisari Mohan Ganguly, (1883) The Mahabarata Tamil Translation, Chennai, India.
- Saminathar, U.V., (1918) Nanool moolamum Mayilainathar Uraiyum, aijeyanthi Achchu koodam, Chennai, India.
- Srichandran, J., (2000) Silappathikaram and Clarity, varthamanan publications, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License